

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 ПЖ 6086/19
21.11.2019. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Младена Николића, председника већа, судија Драгољуба Јанковића и Александре Поповић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог „БОРЕЛИ“ ДП Сомбор - у стечају, Сомбор, чији је пуномоћник Горица Марков, адвокат из Бечеја, против туженог – противтужиоца ДД „БОРОВО“ Вуковар, Република Хрватска, чији је пуномоћник Милорад Главан, адвокат из Београда, ради утврђења по тужби и предаје по противтужби, одлучујући о жалби туженог – противтужиоца, изјављеној против решења Привредног суда у Сомбору П 169/18 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Сомбору П Бр. 169/18 од 03.10.2019. године и предмет ВРАЋА првостепеном суду на даљи поступак и одлучивање.

Образложење

Побијаним решењем, у ставу I изреке, одређује се прекид у овој правној ствари. Ставом II изреке, одлучено је да ће се поступак наставити на захтев једне од парничних странака по испуњењу услова из члана 4. Прилог Г – Споразума о питању сукцесије или кад суд нађе да више не постоје разлози да се чека на испуњење услова прописаних у поменутом члану.

Против наведеног решења, жалбу је благовремено изјавио тужени – противтужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, указујући на став Врховног суда Србије из 2004. године, према коме се Анекс Г - Споразума о сукцесији треба директно применити, као саставни део правног система Републике Србије, а што је потврђено и у одлуци Привредног апелационог суда ПЖ Бр. 4222/12 од 03.03.2016. године. Закључење билатералног споразума у складу са Анексом Г - Споразума о сукцесији није неопходно. Такође ни одлука Европског суда за људска права, донета по преставци Привредног друштва „МЛАДОСТ ТУРИСТ“ АД, не може бити разлог за прекид поступка. У смислу жалбених навода, предложено је да се побијано решење укине и предмет врати на поновни поступак.

Испитујући правилност побијаног решења, на основу одредбе члана 372. у вези са одредбом члана 388. Закона о парничном поступку, („Сл. Гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог – противтужиоца основана.

Према разлозима побијаног решења, тужилац је 10.06.1991. године поднео тужбу којом тражи утврђење да непокретност уписана у ЗК ул. Бр. 209 КО Сомбор 1:

- парцела бр. 936/1 - Пословна зграда од 2 ha 7 ари и 36 m²,
- парцела бр. 9362/1 - Пословна зграда од 1 ha 67 ари и 66 m² и
- парцела бр. 9634/1 - њива од 63 ара и 37 m²,

чине друштвену својину у коришћењу тужиоца, а поднеском од 06.07.2007. године уређена је тужба у погледу назива тужиоца и прецизиран тужбени захтев којим се тражи утврђење да непокретности уписане у Лист непокретности бр. 9904 КО Сомбор:

- на кат. парцели бр. 936/1 - Пословна зграда са преградним халама, укупне површине 46 ара и 82 m²,

су друштвена својина у коришћењу тужиоца, те да се у Листу непокретности изврши пренос права коришћења са туженог на тужиоца.

Овде тужени - противтужилац поднео је у стечајном поступку који се спроводи над тужиоцем захтев за излучење непокретности из стечајне масе, наводећи да је тужилац власник:

- Производног погона, који се налази на адреси
Стапарски пут бб, Сомбор, на катастарској парцели бр. 90361/1,
Лист непокретности број 9904 КО Сомбор.

Тужени - противтужилац поставио је тужбени захтев којим треба да се обавезе тужилац - противтужени да му преда у државину предметне непокретности.

Првостепени суд, полазећи од Закона о потврђивању Споразума о питањима сукцесији, члана 2. Прилога - Г Споразума и члана 4. истог акта, закључује да има места прекиду обе парнице. Наиме, наводи првостепени суд, према члану 4. наведеног Споразума, предвиђено је да ће државе сукцесори предузети такве активности које могу бити захтеване општим – правним принципима и на други начин предвиђене да би се обезбедила ефикасна примена принципа који се наводе у овом прилогу, као што је закључивање билатералних споразума и обавештење својих судова и других овлашћених органа.

Како такав или сличан споразум до сада није закључен између држава сукцесора, односно Републике Хрватске и Републике Србије, првостепени суд даље закључује да без закључења додатног споразума који би конкретизовао његове одредбе је било нужно прекинути поступак, док државе сукцесори не поступе у складу са чланом 4. Прилога Г - Споразума о питањима сукцесије. На такав став наводи првостепени суд да указује и одлука Европског суда за људска права од 30.01.2018. године, донета по захтеву бр. 73035/14 који је упутио „МЛАДОСТ ТУРИСТ“ АД против Републике Хрватске, а у којој Европски суд за људска права подржава став Републике Хрватске о немогућности непосредне примене Споразума о питањима сукцесије, без закључења билатералног споразума или других мера ради имплементације споразума, који би омогућио примену члана 2. Анекса Г - Споразума о питањима сукцесије.

Првостепени суд, позивајући се на одредбу члана 223. став 1. актуелног Закона о парничном поступку и услова за наставак сагласно члану 225. став 1. истог Закона, уз констатацију да идентичне одредбе су постојале и у Закону о парничном поступку 1977. године (у члану 213. и 215.) доноси побијану одлуку.

Горе изражено становиште првостепеног суда се не може прихватити као правилно.

Произилази да је првостепени суд одредио прекид поступка, с обзиром да је одлучио да сам не решава о претходном питању, а да се о том питању (да ли постоји неко право или правни однос) одлучује пред другим надлежним органом.

При наведеном, првостепени суд је у изреци побијаног решења, у ставу II, одредио да ће се поступак наставити уз испуњење услова из члана 4. у Прилогу Г - Споразума о питањима сукцесије или кад суд нађе да више не постоје разлози да се чека на испуњење услова прописаних поменутиим чланом.

Пре свега, треба констатовани да је овај поступак инициран тужбом из 1991. године и да до сада траје око 28 година, а да је према одлуци првостепеног суда потпуно неизвесно да ли ће се и када поступак и наставити након прекида.

Првостепени суд се у побијаној одлуци позива на одлуку Европског суда за људска права од 30.01.2018. године, по представци „МЛАДОСТ ТУРИСТ“ АД против Републике Хрватске, те с тим у вези треба истаћи да је након доношења наведене пресуде Европског суда за људска права, дошло до промене судске праксе у Републици Србији.

Након наведене одлуке, имајући изражено становиште Европског суда за људска права, донето је више мериторних одлука у споровима у вези са имовином, а по захтевима лица из бивших Република СФРЈ, укључујући и Хрватску.

У том смислу, овај суд упућује на одлуке Врховног касационог суда Прев. 382/17 од 29.06.2018. године, као и Прев. 510/19 од 24.10.2019. године.

Имајући горе наведено у виду, не може се прихватити становиште првостепеног суда да је испуњење услова из члана 4. Прилога Г - Споразума о сукцесији, претходно питање од кога зависи одлука у овој парници, те је применом одредби члана 387. тачка 3. Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), одлучено као у изреци.

МН/ББ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Младен Николић, с. р.**

За тачност отправка